



KẺ ĐÀO VONG

Ta thoát chạy trần ai ra bến lạ
Một mình ôm thương tích ngậm ngùi đau
Nhớ quay quắt quãng đời trai hãn mã
Sáng soi gương thấy tóc sớm phai màu

Em có biết ở đây sâu vô hạn
Đời bình yên lạt lẽo dẫu đạn thù
Ta đánh mất trái tim ngoài bãi trận
Lấy gì vui đắp đổi buổi tàn thu

Trót sống sót trên đầu con sóng dữ
Đón triều lên, giáp nước, quanh hiu dầy
Ngó quanh quất trống trơn bờ lệ sử
Ngậm ngùi nghe đá nát khóc vàng phai

Ôi giấc mộng cứu nguy ngoài vạn dặm
- Có không em lời hứa buổi dựng cờ -
Ta bỗng tiếc dòng người đi quá chậm
Biết khi nào tới được xứ rừng mơ !

Thân biệt xứ hồn biệt đày cố quận
Mười mười năm đuổi mộng ! Rạc rày thân !
Mưa nắng tuyết sương vác oằn vai hận
Ngày cạn, đêm sâu hé cửa huyết phần !

Ôi mộng trùng hưng lỡ một thời
Rượu thè uống cạn, đắng bầm môi
Tai nghe xương cốt kêu rờ rã
Chí khí bình sinh ? – Chuyện đăi bồi !

CAO VI KHANH

tranh OSWALDO GUAYASAMIN